

for Tiden vilde komme ind paa dette Spørgsmaal, er der allermindst for mig nogen Anledning til at gjøre det. Det erede Medlem, som nu satte sig, indlød sig derpaa, men han har vist neppe nogen Aelse om, paa hvilken Tynd Is han vandrede; det vil maaske engang i Tiden gaa op for ham, at ved den Argumentation, som han gjorde gjældende, leverede han Forvarerne af de provisoriske Finantsloves Berettigelse et af de allerfarligste Baaben, som han kunde lægge i deres Haand. Saaledes gaar det saa tit med den theologiske Jurisprudens; det er snart den værste af alle. Da jeg imidlertid er bleven dragen ind i denne Prøvelse med ved et Citat, saa vilde jeg have ønsket, at den erede Taler for mit Vedkommende havde holdt sig noget mere til den almindelige Regel, som han udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, nemlig den, at en saadan Løsreven Sætning havde kun sin Verdi, forsaavidt som man tillige kunde give et Billede af det hele Sammenheng, hvori den forekom. Imedens det erede Medlem talte, har jeg glædet mig ved at gjenneblade den interessante Forhandling, fra hvilken han gav enkelte Citater, og dersom det skulde være den erede Talers Ønske at give en virkelig Fremstilling af, hvad jeg der sagde, saa maatte han have taget betydelig Mere med end det Par Ord, som det behagede ham at oplæse. Hvad jeg yttrede ved hin Heilighed, var fuldstændig i Et og Alt den samme Anskuelse, som jeg nærer nu, og jeg vilde ret meget ønske, at Folkethingets Flertal i sin Behandling og i sin Opfattelse af dette Spørgsmaal vilde følge netop de samme Anskuelser, som den Gang bleve lagte for Dagen i et Foredrag, hvorfra det erede Medlem har Løsrevet et ganske enkelt Ord, medens han har forbigaaet alle de meget væsentlige Ting, som knytte sig dertil.

Octavius Hansen: Meget af, hvad jeg kunde have ønsket at sige, er allerede sagt, siden jeg begjærede Ordet, og jeg kan derfor fatte mig kort. Jeg vil tillade mig at minde om, at den høitærede Conseilspræsident i sit Foredrag i Lørdags — hvortil han hentydede i Mødet i Formiddags — selv fremhævede de meget væsentlige Punkter, hvor dette Thing har fraveget sit tidligere Standpunkt og har givet efter for de Dnser, der have gjort sig gjældende i det andet Thing, men det er jo netop dette, der har bevæget os til at slutte den saameget omtalte Overenskomst. Vi have fundet, at der hos Flertallet har vist sig en saadan Tendens til at gjøre Indrømmelser for at faae en brugelig Finantslov frem, at vi ikke have troet at kunne vægre os ved ogsaa at gjøre Bort til at komme ind paa en regelmæssig Udvilling af vore Forhold. Dette synes da ogsaa at være den eneste logiske Følge, man kunde drage af den Omstændighed, at der i dette Thing har vist sig en saadan Tilbøjelighed til at give efter; men det, som den høitærede

Conseilspræsident udlede deraf, var netop det Modsatte. Den høitærede Conseilspræsident erkjendte dog, at der var gjort Indrømmelser, og han var i den Henseende i Modsetning til det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), der i Formiddags slet ikke vilde se nogen Indrømmelse. Naar der ikke blev gjort Indrømmelser paa alle Hovedpunkter, mente han, at det Intet betød, men at det vilde komme til en Konflikt, hvilken han afmaalede os i temmelig truende Ord. Det, der for os er Hovedpunktet i Sagen, er, at der kan komme en Overenskomst istand, men der maa selvfølgelig gives efter fra begge Sider for at faae Finantsloven frem. Naar der nu fra Folkethingets Flertals Side er givet efter i meget væsentlige Punkter, er det en billig og rimelig Fordring, at der ogsaa gives efter fra den anden Side, og det forekommer mig, at det vilde have været en smul Opgave for Regjeringen, eller rettere sagt, at det vilde have været naturligt for Conseilspræsidenten at have yttret sig saaledes, at man, da der var givet efter paa væsentlige Punkter fra dette Things Side, ogsaa maatte haabe, at der vilde blive givet efter fra den anden Side, naar Regjeringen lod sig det være magtpaaliggende at søge at faae en Overenskomst istand. Hans Udtalelser gif imidlertid i en stil modsat Retning, og vi vide altsaa, at vi ikke kunne vente nogen Bistand fra Regjeringens Side til at komme til en Overenskomst imellem Thingene. Jeg kan ikke tro Andet, end at den Overenskomst, som her er sluttet, ogsaa maa kunne tiltrædes fra Landstingets Side. Det forekommer mig næsten at være en Umulighed, at en Forsamling, som en Gang er gaaet ind paa Realiteten af en Sag, og som har kunnet gaa saa langt ned som til en Grændse af 1,250 Rd., skulde, naar der bydes en høiere Grændse, gjøre dette til et Spørgsmaal, som skulde sætte hele Landet i Bevægelse og udsætte den konstitutionelle Udvikling for at komme ind i en helt uregelmæssig Gænge. Navnlig ved et Spørgsmaal som det her foreliggende, nemlig Lønnings-spørgsmaalet, forekommer det mig ikke, at der for en Forsamling, der besidder en saa høj Grad af politisk Indsigt som Landstinget, godt kan være Tale om at gjøre dette til et Konfliktspørgsmaal. Naar Thingene itaa overfor hinanden, og det ene Thing forlanger en større extraordinær Bevilling, end det andet Thing har ifinde at indrømme, er det ganske naturligt, at det Thing, der forlanger den større extraordinære Bevilling, maa finde sig i at gaa ind paa det Mindre, hvorom Talen er fra det andet Thing. Forholdet vilde stille sig omtrent paa samme Maade, hvis Folkethinget forlangte en extraordinær Bevilling og vilde fravige det Ordinære, det, som Lovgivningen en Gang har etableret. Hvis Folkethinget da vilde trumfe noget Mere igjennem, medens Landstinget modsatte sig det, vilde Sagens Natur medføre, at dette Thing maatte give efter. Jeg